

ΝΟΜΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΠ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 25 του Σεπτεμβρίου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 112

Οι συντρομητάδες και φίλοι μας στην Αίγυπτο μπορούσαν να συνεννοούνται για συντρομητές, γι' αγγελίες κ.λπ. για έτι άλλο, με τον αντιπρόσωπο του «Νομού» κ. ΗΑΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΔΗ που βρίσκεται από την περασμένη εβδομάδα στην Αλεξάνδρεια.

ΕΥΠΝΑ ΡΩΜΗΕ

Άρχη καλή.

Άπο κείνους που θέ πιάτουν να με διαβάσουν, άλλοι με γνωρίζουν, κι' άλλοι μήτε με γνωρίζουν μήτε με είδαν.

Για μένα τούτο δεν περαζει, γιατί και τούτους και κείνους τό ίδιο τους αγαπάω

Όλους αδερφούς θέλω να τους κάνω. Και θέλω να με λέγονται αδερφοί μοναχά, παρὰ και να ήναι ανάμεσα τους, ως καθώς τό γράφω και παρακάτω.

Όλονόμι θέλω τήν αγάπη τους.

Μά όχι για να γίνω Δήμαρχος, μήτε Βουλευτής, μήτε Υπουργός.

Κάλη ποτέ μου δεν έβγαλα, και κάλη δε γίνεκα.

Υπουργός γινεκα κι' εγώ μια φορά κι' έναν καιρό, μα παρατήρηκα μοναχός μου, και τό γιατί, τόγραφα, και τό θανά και στον τύπο για να ίδω ό κόσμος.

Χωρίς να περωά από τό Δημόσιο Ταμείο, έχω, δέξα τό τίθε, όσα να φάω ένα κομμάτι ψωμί, μαζή με τό δέκα μου παιδιά. Για τούτο δεν έχω ανάγκη, μήτε Δήμαρχος να γίνω, μήτε Βουλευτής, μήτε Υπουργός.

Κι' αν είχα τήν ανάγκη, εύκολότερα παλ' ήμπορούσα να τ' απολαψώ, μ' ολιγώτερης σκοτούρας και μ' ολιγώτερος έξοδα από όσα μου χρειάζονται γι' αυτά τό δουλειά, που αποψάσισα να πάρω άπάνω μου, και με ύφελεια άκόμα, ως καθώς και ύφελιόνται κείνοι που

Τό Σχμ. του «Νομού». Στα 1861 τυπώθηκε ένα βιβλιόρακι, 48 σελίδες, μ' ένα σταυρό κόκκινο από πάνω και μ' αυτό τήν τίτλο : «Εύπνα, Ρωμηέ, και κάτω τό ρουσαφι. "Όχι Φράγκικο Σύνταγμα" πολιτεύμα "Ελληνικό με Βασίλειά, με Βουλή, με έπαρχιακά συμβούλια και με συμβούλους του Βασιλεία". Τό βιβλιόρακι αυτό τόχει γραμμένο σ' άγνή δημοτική γλώσσα ο Ίω άν ν η ς Α. Σ π η λ ι ω τ ή κ η ς που χρημάτισε κ' Υπουργός, στά 1872, έπερσώμε, για τέσσερις μήνες μονάχα. Πόσοι θά τό διάβασαν δεν ξέρουμε, ούτε πόσοι θά τόνοισαν. Μά «ό «Νομός» άρχίζει να τό ένναδημοσιεύη άπ' αυτό τό φύλο και λυπάται, για πρώτη φορά, που δεν έχει τήν πρώτη κυκλοφορία για να τό διαβάσουν δι' οι Ρωμιοί και για να νοιώσουμε τί ποιά τ' αναματικό βούρκο σαν τό γουριόνια κολιούματε.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

12

Τό πιο γλυκό τραγουδι: ή φανερόνη
Τόν πιδ βαθύ καημό, που έλο ριζώνει
Μέσ στην καρδιά τήν έρωτιάρα.

Έτσι και τό γλυκόστομο τ' άηδόνι
Μέ τό τραγουδι τήν καρδιά κεντρώνει
Γιά τής 'Αγάπης τή λαχτάρα.

13

Σά βέρδος του πόνου μιά νόχτα, ό καλή μου,
Στήν ψυχή σου θάρσά να μιλήσω.

Έτσι τώρα βαθιά στην καρδιά μου μελει μου
Ότι δύναμη μουδωσα έλευθερά να γαπήσω.

Δέγια πόριν' αγάπης κι' αν ξέρω να λέω,
Δέ θά πω, στην ψυχή σου ήμα φτάσω.
Στό βωμό τής αγάπης μάρεσει να κλαίω
Ός που στάντιπερα τής ζωής να περάσω.

Τί για σένα στεφάνια από ρόδα και κρίνα να πλέσω;
Τί τόν πρόσκαιρο μέσκο στου μέσκου να φέρω τή
[βρύση ;

Μέ ψυχόδαγατο δάκρυ τήν ψυχή σου θά βρέξω.
Έτσι ξέρε, ό καλή μου, ή καρδιά να γαπήτη.

ΠΕΡΙΚΗΣ ΑΡΕΤΑΣ

κάνουμε τό Δήμαρχο, τό Βουλευτή και τόν Υπουργό.
Αυό ο που γυρεύω είναι πλειό δύσκολο, και τόσω
δύσκολο, που οι περισσότεροι τό βρικόουν ά δύ να τ ο.
Μά γώ τό άρχινάω με τή δύναμη του Θεού, και
για τούτο μπροστά μπροστά έβανα τόν τίμιο Σταυρό,
και θά γίνη, όσω δύσκολο και αν ήναι, αν θέλη ό
Θεός.

Αυτό που γυρεύω είναι τό καλό του τόπου, που
μέσα σ' αυτό ε γ μ α σ τ ε ο υ λ ο ι μ α ς .

Άνισωστά ό τόπος μας πάει καλά, κι' έμεις καλά
θξ πξμα.

Άνισωστά και πάει κακά κι' έμεις κακά θά πάμε.
Άνισωστά και δώση ό Θεός, και γίνη αυτό τό
καλό, που έχω στό νού μου, ούλοι μας θά γλυτώσουμε
άπό τξ κακά που τραβάμε, κι' από κείνα που μάς
καρτεράνα, κι' εγώ και κείνοι που είναι γέροι, σαν κι'
έμένα, μπορούμε να ίδοϋμε μιά μέρα κάνα καλό στη
ζωή μας. Κείνοι που καλά καλά θά τό χαρούνε, είναι
τά παιδιά μας. Μά μή γάρ ούλοι μας γι' αυτά δεν
κοπιάζουμε και δε δουλεύουμε ; Ός καθώς και κείνα
πάλη για τξ παιδιά τους δε θά δουλέψουνε και δε θά
κοπιάσουν ;

Έτσι τόν εκαν' ό Θεός τούτον τόν κόσμο.

Α δε φυτέψ' ό γέρονς, έλγα που θά βρη ό νεός να
κάνη λαδί;

Καλό τέλος

Κάθε πέρου και καλλίτερο κι' όλόνα από τό κακό
στό χειρότερο πάμε.

Τούτο ούλοι μας τό γλέπουμε και τό αισθανόμαστε
Μά κείνο που από τής πολλαίς μας άμαρτίαις δεν
είμαστε άξιοι να ίδοϋμε και να κίστανθηϋμε, είναι τό
πως ό,τι κι' αν υποφέρουμε, από τής άμαρτίαις μας τό
καθαίνουμε.

Ό μεγαλοδύναμος Θεός είναι καλός, και με τό να
ήναι καλός, τήν καλό τόν αγαπάει και τόν βοηθάει,
κι' αν τού τύχη μπροστά και κανένα κακό, τού άνοίγει
τά μάτια και στό κακό δεν πέφτει. Τόν κακό, τόν έρ-
γίζεται και τόν παθεύει, για να τόν κωνη καλό.
Σ ό,τι του τύχη, ή όργή του Θεού τόν στραβώνει, κι'
άπό τό κακό πάει πάντα στό χειρότερο, ως καθώς κι'
έμεις, όσω να μετανοήση και γίνη καλός, και τότε
πάλι τόν σπλαχνίζεται.

Τούτο τό γλέπουμε όλοφανερα στην εποχή τών γο-
νών μας.

Μέ τό να ήσανε καλοί άνθρωποι και καλοί χριστιαν-
νοί, και τί δεν κάνανε με τή δύναμη του Θεού ! Με
σιταροκράβα βείνανε μπροστά και κυνηγάγανε τά ντε-
λινια κι' ούλη τήν άρμάτα του Σουλτάνου. Με ντου-
φέκια δεμένα με κάρδια, και με βόλια χυμένα από σα-
γάνια, γιατί μολύβι δεν είχανε άρκετό κείνον τόν και-
ρά, νικήσανε τήν Τουρκία, που τή φοβότανε τότενης
όλος ό κόσμος. Κανείς άς μών είπη, πως ούλα κείνα
δε γινήκανε με τή δύναμη του Θεού. Γιατί ό Θεός,
ως καθώς ούλοι μας τό ξέρουμε και τό πιστεύουμε, εί-
ναι παντοδύναμος, κι' ό,τι δεν θέλει, δε γίνεται. Και
ή παλληκαριά άκόμα, που δείξανε οι Έλληνες σε κείνη
τήν περίστασι, έκ Θεού ήτανε, γιατί ούλοι τους τής
έλπίδες των τής είχανε στό Θεό.

Η πρώτη μας άμαρτία στάθηκε ό σκοτωμός του
Κυβερνήτη.

Κείνον τόν άγιον άνθρωπον μας τόν έστειλε ό
Θεός, για να μας βάλνη, ως καθώς και μας έβανε, σε
τάξη, ύστερα από τήν επανάστασι. Τόν καιρό που ήρθε,
ούλο τόν τόπο ό αναθεματισμένος ό Μπραίμης τόν
είχε σπαρμέν' άλάτι. Και ψωμί έμοιραζε ό καλός εκεί-
νος χριστιανός, γιατί και ψωμί κι' άλεύρι δεν είχε κα-
νένανς, και βόδια αύτίς έδωκε, για να όργώσουν, γιατί
και βόδια δεν είχανε οι ζευγολάτις. "Όποιος είχε στη
μέση του άρματα, έκανε ό,τι ήθελε, και με τό να
έλειπε από όλους τό ψωμί, όποιος είχε τή δύναμη τό
περνε με τό ζορμπάλι του από τού άλλουνού τό
στόμα.

Μά ό συχωρεμένος ό Κυβερνήτης στάθη άξιος και
σε λίγον καιρό έβανε τέτοια τάξη, που ό τσοπάνης έλεγε
του κλέφτη, «ρέ, άίντ' από δώ, γιατί κάθε πρόσβατο
έχει στην ούρά του τόν μπαρμπά Γιάννη», έτσι έλεγε
ό λαός τόν Κυβερνήτη. Κι' ό κλέφτης έφευγε κι' άκόμα
φεύγει.